

X. évfolyam 11. szám *Alfa, a Szentendrei Református Gimnázium lapja* **2009. ballagás/a**

Az utazás mindig felfedezőút, tapasztalatszerzés az utazó számára. Kezdetben bizakodással és reménnyel telve indul útnak a bátor vállalkozó szellem, pontos elképzelése, tapasztalatai nincsenek. Az utazás élménye gyakorta keserű: magában rejti az ismeretlen, az új iránti felfedezés vágyát, örömét, terveket, vágyakat. Azonban a szomorúság is befurakodik időnként, hiszen a már megszokott, bevált környezetet kell hátrahagyni...

2005-ben tehát mi is egy rendkívül különleges utazás részeseivé váltunk. Mindannyian tudtuk vagy legalábbis sejtettük, hogy ennek az utazásnak számtalan emlékezetes pillanata, örömteli eseménye és fájó mozzanata, nehézsége egyaránt lesz. Az első lépéseket mindannyian nagyon óvatosan tettük meg. Együtt tanultunk az iskola korlátai(?) közt mozogni, s a botladozásaink során egymásba kapaszkodtunk. Barátságos, nyílt, őszinte közeledés volt ez egymás felé. „Pályakezdő” osztályfőnökként nem mondhatom, hogy ezek határozott, előre, teljes mértékben megfontolt lépések voltak! Azonban segítőtársakra lertünk egymásban! Feledhetetlen emlék marad számomra a gólyatáborunk csapatépítő gyakorlata, amelyben összhangra, egységre volt szükségünk, az első együtt töltött „születésnapom”, amely örömkönnyeim zuhatagával zárult, az osztálykirándulásaink, amelyeken sajnos teljes osztálylétszámmal csupán egyetlen alkalommal sikerült jelen lennünk. A legélménydúsabb utunk Erdélybe vezetett, ahol életem egyik nagy vágya teljesedett be: a Székelykő EGYÜTTES meghódítása! Egyszeri és megismételhetetlen alkalom volt a dunabogdányi supplicatiót követő dunaparti szalonna- és pizzasütéssel tarkított „csoportterápia”. A tavalyi évünk is bővelkedett kihívásokban: az akkori 12.-esek búcsúztatása (szalagavató, ballagás) komoly feladatnak bizonyult, de újfent az összefogás, a szeretet segítségével sikerült legyőzni az akadályokat - egy humoros és látványos előadás ötletével, egy saját színdarab alkotásával. S a felsorolásomból nem hagyhatom ki az esküvőnk, amely igazán személyes élmény, s amely alkalommal sokan osztoztak az örömünkben. Az idei év legemlékezetesebb pillanatait pedig a saját szalagavatónk körüli sürgés-forgás nyújtotta: az idegölő, feszültséggel teli, ugyanakkor vidám hangulatú táncpróbák

sokasága, a ruha-, haj- és sminkpróbák szervezése... Talán eme utóbbi „probléma” a fiúkat kevésbé érintette meg Természetesen voltak közösen megélt, fájdalmas pillanataink is. Legfőképpen amikor egy-egy osztálytársunktól kellett megválnunk vagy a felnőtté válás nehézségeivel kellett megküzdenünk (pontosság, felelősség-vállalás, szabálykövetés, fegyelmezettség). Ezek a szomorú események mélyen bevésődtek a lelkünkbe, hiszen egy-egy darabkánkat veszítettük el, ugyanakkor megerősítettek, közösséggé kovácsoltak még inkább bennünket. Próbáltuk megérteni, hogy az egymás iránti felelősségérzet, az emberséges viselkedés, a figyelmes-ség, a másokért való aggodalom mind-mind a barátság láthatatlan kötelékét erősítik, és csakis gazdagodhatunk általuk. A róka szavait idézve: „Jól csak a szívével lát az ember. Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan.” (Antoine de Saint-Exupéry: A kis herceg) Drága Osztályom! Ti figyelmeztettek, hogy felnőttként se feledkezzem meg az ifjú éveimről, emlékeimről, érzéseimről. Általatok és mellettetek eszméltem rá, hogy mennyire fontos a nyitottság, az érdeklődés, a rácsodálkozás a világban zajló eseményekre, jelenségekre. Remélem, hogy fokozatosan megtanultuk mindannyian, hogyan kell különbséget tenni jó és rossz között, sőt, hogyan kell a legfontosabb titkot is felismerni, miszerint az élet értelme a szeretet. Köszönöm... Köszönöm az elmúlt négy évet. Rengeteget tanultam tőletek, temérdek tapasztalattal, derűs és könnyes pillanattal gyarapodtam. S bízom abban, hogy e növekedésben ti is részesültetek. Amit megéltünk együtt, azt már örökre magunkban hordozzuk!

Az utazás kiemelkedő fontosságú szakasza a megérkezés élménye is. Az úti célunkat már mi is kijelöltük. Nemsokára a közös utazásunk végére érünk. A búcsúzás, az elválás nehéz és fájdalmas lesz... Ám nemsokára újabb utazás részesei lesztek, leszünk... Újabb izgalmak, kalandok, csodák várnak rátok, ránk... S hiszem, hogy az útjaink keresztezni fogják egymást.

Gyimesi Krisztina

Egykori osztálytársaink: Csinik Marcell, Sente László, Katona Dávid, Thaly Kristóf, Turóczi Balázs

Albert Johanna

1990-ben születtem Karkkilában (Finnország). Két és fél éves voltam, amikor Magyarországra költöztünk, így sajnos nem tanultam meg finnül, de terveim között szerepel a nyelv elsajátítása. Nyolc évig voltam a gimnázium diákja. Mint mindenkinek, nekem is vannak jó és rossz emlékeim: hálás vagyok a kapott ösztöndíjakért, a rossz dolgok meg nem idevalók. Szeretek zenét hallgatni, zenélni, koncertekre járni, olvasni és sportolni. Több sport- és szavalóversenyen vettem részt az itt töltött éveim alatt. Mindenképpen tovább akarok tanulni, remélhetőleg magyar szakon, esetleg történelem szakon. Nincs kiforrott nézetem arról, hogy mivel szeretnék majd foglalkozni, de ezeket a tantárgyakat szívesen tanulnám tovább. Kíváncsi vagyok..

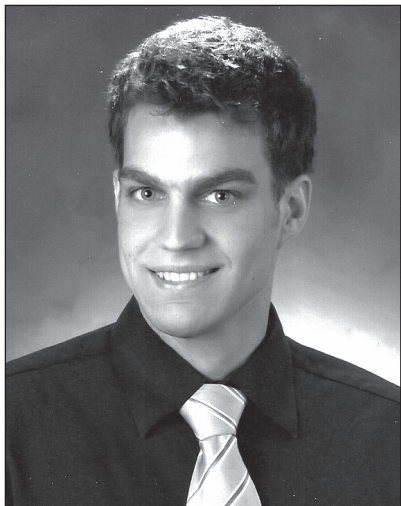
Bitter Anna

Budapesten születtem, 1990. 11. 16.-án. Szentendrén élek a családdal; két húgom van: a nagyobbik 12, a kisebbik 1,5 éves. Szabadidőmben szívesen sürgölődöm a konyhában, vagy varrok, olvasok, filmet nézek/moziba járok, még sportolni is szoktam ezt-azt. Az általánost a Templomdombi Általános Iskolában végeztem. Egyáltalán nem bántam meg, hogy a Refibe jelentkeztem, sőt jó volt ide járni. Az előző sulimhoz hasonlóan itt is családi légkör fogadtott, és kísért is végig, ami feloldotta a monoton, „tanulós hétköznapokat”. Sok jó barátot köszönhetek az itt töltött éveknél; mind különleges, drága emberek, akikkel –remélem– a későbbiekben is tartani fogjuk a kapcsolatot. Persze nem fogom elfelejteni az osztályomat sem: az erdélyi osztálykirándulást (aminek a csúcspontja egyértelműen a Székelykő megmásítása volt- azt hittem, sose jutok fel...), a szalagavatós táncpróbákat, és magát a szalagavatót! 10.-esként részt vehettem a holland-magyar csereprogramban, ami nagyon a szívem csücske; egyrészt az élmények miatt, másrészt ezalatt ismerhettem meg barátaim egy részét. 11.-ben sikerült megszereznem az angol középfokú nyelvvizsgát, az ECDL-bizonyítványt, és azóta egy autóvezetői jogsit is magaménak tudhatok. A jelentkezési lapon a SE-ETK-t írtam be elsőnek.

Brosch Ivett

Budapesten születtem 1991. március 10-én. Általános iskolai éveimet 3 iskolában töltöttem el, így tagja lehettem a Kodály Zoltán Zeneiskolának is. 5 éve kiköltöztünk Szentendrére, és úgy döntöttem, jelentkezem a Református Gimnáziumba. Az itt eltöltött évek folyamán rengeteg olyan tapasztalattal gazdagodtam, amellyel, most úgy érzem, hogy készen állok bevenni az előttem álló akadályokat. Tizedik osztályban lehetőségem nyílt részt venni a német-magyar cserediák programban. A szalagavató napja volt életem egyik legmeghatóbb élménye, amiről majd 20 év múlva is boldogan fogok mesélni. Az osztálykirándulásokra szintén szívesen gondolok vissza. Az osztályban nagyon sok örökre szóló barátság kötöttett, aminek én szívből örülök, hiszen ilyesmivel az élet csak ritkán ajándékozza meg az embert. Rengeteg közös emlék, bánat és siker után elmondhatom, hogy mindannyian szerencsések lehetünk, hogy ebben az iskolában tölthettük a legszebb éveinket. Én a Szent István Egyetemre jelentkeztem, és a továbbiakban szeretnék vendéglátással foglalkozni. Nagy álmom, hogy egyszer megnyithassam a saját kávézómát.

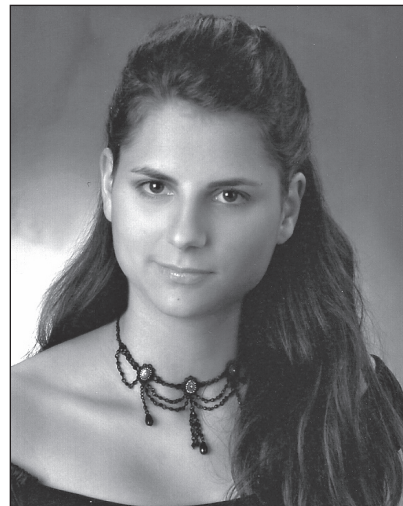
Csomós Ákos

Egerben születtem, 1990-ben. Általános iskolámat /kisebb-nagyobb kihagyásokkal/ ott végeztem. Úgy hittem, hogy a gimnáziumi éveimet is egy egri iskolában töltöm majd, azonban néhány héttel a jelentkezés előtt – akaratlanul – máshogy hozta a sors. A gólyatábor előtti nap kerültem ebbe a környezetbe. Nehéz volt elválni, de a beilleszkedésben sokat köszönhetek a barátaimnak. Bevallom, eleinte elleneztem, hogy egyházi gimnáziumba jelentkezsek, de hála Istennek, hiába. Ettől az iskolától nem csupán tudást szereztem és ECDL bizonyítványt, hanem olyan kézzel nem fogható értékeket is, ami ma már nagyon kevés helyen adatik meg. Így nem csak az érettségire, az életre is kaptunk nevelést. Az osztályban ha szükség volt mindig megmutatkozott az összetartás! A vitorlásversenyek jó hangulatban és eredményesen teltek, a bajnokságokon pedig – az esetleges vereségeknél.. – kitartásunk sosem hagyott alább. Az ösztöndíjak mellett értékes barátokat is kaptam a 4 év alatt, akik meghatározó részei életemnek! Későbbiekben a vízilabdát, vitorlázást szeretném folytatni és hittel élni, boldogan! Leginkább a hajók, repülők és a víz érdekelt, ezért jelentkezésemet a Műszaki Egyetemre adtam be. Hogy így kellett-e döntenem, az majd elválik...

Diósi Gábor

1990. december 2-án születtem Budapesten. Az eddig megélt 18 évem alatt sok helyen jártam Magyarországon belül és még fiatalabb voltam, több különböző lakóhelyünk is volt a környéken. Körülbelül 10-12 éve élek Pomázon, ami azóta várossá és számomra központi helyé vált. Két testvérem van, egy idősebb és egy fiatalabb. Mint azt kevesen tudják, az öcsém az (egyvetéjű) ikertestvérem is, de mielőtt mindenki azt hinné, hogy ugyanúgy nézünk ki, nemet kell mondjak, mert teljesen különbözünk. Köztünk a korkülönbség csupán 7 kerek perc. Együtt kezdtünk el focizni Pomázon a serdülő csapatban és most már félig-meddig a felnőtt csapat részei vagyunk. Az én történetem ebben az iskolában hamarabb kezdődött, mint ahogy jelentkeztem volna. A bátyám amikor én még csak általános iskolás voltam, már mesélt az itteni ügyekről, emberekről, érzésekről és idővel az osztálytársainak is bemutatott. Ezután jelentkeztem és a 9.a osztályba fel is vettek, habár mindenki azt hitte, hogy ötödikes vagyok. Később leesett az álluk, amikor mellettük jegyzeteltem az órán. Remélem, hogy ma már végzősként tekintenek rám, habár elég sok gyerekes dolgot műveltünk az osztályban. Amit csak ennek az iskolának köszönhetek, az a Dream Team, amely a strandröpi császára...Köszönöm!

Draskovits Edina

1990. december 25-én születtem New Delhiben (Indiában). Apukám munkája révén kint éltünk 3 évet. Nagyon kevés emlékem van ebből az időszakból, mivel csak három éves voltam, amikor hazajöttünk. Pomázon élek a családommal. 2 testvérem van, egy nővérem és egy öcsém. Mindkét testvérem ennek a gimnáziumnak a diákja. A nővérem, Timi 2 évvel ez előtt végzett és szerencsére sikerült megvalósítani a céljait és már másodikos a Budapesti Gazdasági Főiskola Külker. Szakán. Az öcsém, Dani most hetedikes. Én 8 éve vagyok ennek az iskolának a tanulója és ez alatt az idő alatt két osztályom is volt, mivel 9.-ben új osztálytársakkal töltötték fel a fél osztályt. Nem bánom, hogy így alakult, mert így még több értékes és kedves emberrel ismerkedhettem meg. Az osztályunk 9. óta egyre jobban összekovácsolódott, főleg ebben a 12. tanévben. A szalagavatóra való készülés mindenkit egy kicsit közelebb vitt egymáshoz. Rossz arra gondolni, hogy pár hónap múlva már nem leszünk egy közösség. Minden ember élete során választatok elé kerül, ahol döntenie kell, hogy merre menjen, mit válasszon és mi most egy ilyen helyzetbe kerültünk. Nem könnyű az első lépéseket, az első döntéseket megtenni, de úgy érzem, hogy ez az iskola nagyban hozzájárult ahhoz, hogy a helyes utat válasszuk, illetve azon is maradjunk.

Fazekas Fanni

Fazekas Fanni vagyok, 12.a osztályos tanuló. 9.osztályban, 2005-ben kerültem a suliba. Nagy örömömre legjobb barátnőmet, Ivettet is felvették, így várakozással jöttem ide. Az itt eltöltött évek alatt felnőttem és új barátokat szereztem. A legjobb élmény az Adria ösztöndíjhoz kötődik, amit 10. osztályos koromban sikerült megnyernem, továbbá megszereztem az ECDL jogosítványt is. Itt a suliban is párszor tanítottam táncot az osztálytársaimnak, ezt a hobbit a jövőben is szeretném folytatni. Jelentkezésemet több helyre is beadtam. De egy biztos: protokollal és rendezvény-szervezéssel szeretnék foglalkozni. Az álmom, hogy protokollfőnök legyek a Parlamentben. Ezért kész vagyok áldozatokat hozni és mindent megtenni. Addig pedig remélem és hiszem, hogy az álomból egyszer valóság lesz.

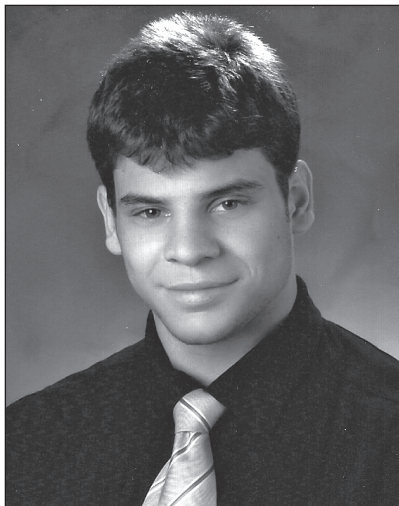
Hati Lilla

1991. február 9-én születtem Budapesten. Szentendrén élek a családommal. Nővéremmel együtt érettségizem, mivel ő nyelvi tagozatos osztályba jár. Nyolc évet töltöttem az iskolában, tehát ötödikesként kerültem ide. Előtte a Templomdombi Általános Iskolába jártam. Az itt töltött éveim során sikerült megszereznem az ECDL vizsgát, és egy középfokú angol nyelvvizsgát. Sok élménnyel gazdagodtam; osztálykirándulások, közös programok, szalagavató. Habár nagyon szeretek Szentendrén élni, mégis vidéken szeretném folytatni a tanulmányaimat, ezért Pécsen, orosz szakra adtam be a jelentkezésemet. Négy év alatt egy nagyon jó osztályközösség alakult ki, így mindig jókedvűen jöttem reggelente iskolába és általában úgy is távoztam. Biztos vagyok benne, hogy ezek a barátságok nem fognak megszakadni, és még sok közös programot fogunk együtt kitálmálni!

Horváth Rebeka

1991. április 25-én születtem Budapesten. 11 éve élünk családommal Pilisszentlászlón. 2001 óta vagyok az iskola tanulója, tehát nyolc évet töltöttem a gimnáziumban. Az előző évben résztvettem a holland csere-diák programban, amely segítette az angol tudásomat. Idén sikerült megszereznem az angol középfokú nyelvvizsgát és az ECDL jogosítványt. Nagy örömömre a kötelezettségek mellett a jogosítványomat is kézbe vehettem. Számomra a legkedvesebb időtöltés az, ha a családommal, barátaimmal vagyok. Mivel a nagycsalád körülöttem több mint 100 embert jelent, ezért gazdag és gyönyörű gyermekkorom volt. Szabadidőmben 4 éve versenyszerűen táncolok, amit most az érettségi vizsgák miatt szüneteltetek. Mindig szívesen töltöttem az időmet gyerekekkel, ezért is szeretnék továbbtanulni az ELTE Tanítóképző szakán. Az itt töltött 8 év alatt fontos volt számomra az osztályközösség, amelyben minden körülmények között számíthattunk egymásra. Szívesen fogok visszaemlékezni Dulai Teréz, Gyimesi Krisztina osztályfőnökeimre, és Elefánty Adrienn osztályfőnök helyettesre és sok kedves tanáromra. Nagy reménységgel és kedvvel, készülök életem következő szakaszára, amelyet hiszem, hogy Isten nyit és készít számomra.

Iggyártó Zoltán

1990. április 7-én születtem bele rohanó világunkba Budapesten, de már 15 éve Pomázon élek családommal. Van egy öcsém, aki a tizedik évfolyam padjait koptatja, szintén a refiben. Gimnázium-beli pályafutásom rendkívül érdekesnek bizonyult, ugyanis az első három alsós évet magántanulónként végeztem (külföldön voltunk), és 8. óta járok ide, mint „általános diák”. Kilencedikben a régi, alsós osztály kettészakadt, új diákok érkeztek, új értékekkel. Ez az öt év számomra a „fejlődés időszaka” volt, ahogy teltek a tanévek, sokkal nyíltabbá váltam, egyre több emberrel sikerült megbarátkoznom. Persze voltak csalódások is, de sikerült letennem két középfokú (angol, német) nyelvvizsgát, tavaly egyike lehettem az Adria ösztöndíjnyerteseknek, ezen kívül még számos pozitívumnak lehettem részese. Az osztályközösségünk a négy év alatt sokat csiszolódott-formálódott, az utolsó évre sikerült igazán „összekovácsolódnunk”, és ez részben osztályfőnökünknek, helyettesének és a 11.-es erdélyi osztálykirándulásnak köszönhető. Úgy vélem, számos kiváló egyéniség van köztünk és köztetek is. Szabadidőmben egyre nagyobb szerepet ölt a sport, emellett szívesen olvasok, történetkedem, kirándulok és hallgatok zenét (főleg régi pop-klasszikusokat). Ami a közeljövőt illeti, az ELTE Bölcsészettudományi Karán szeretném tanulmányaimat folytatni történelem vagy nyelvész szakon, távolabbra egyelőre nincs kilátásom.

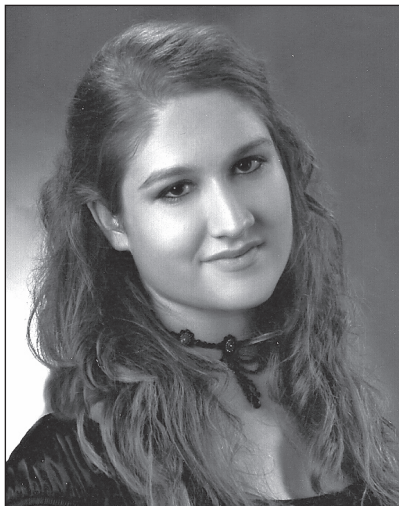
Kemény Anna

1990. 04. 04-én születtem Budapesten. Aquincumban élek a szüleimmel és két bátyámmal. Általános iskolás éveimet először az Andor Ilona Ének-Zene Tagozatos Általános Iskola és Gimnáziumban kezdtem, majd négy év múltán az aquincumi iskolában folytattam. Az évek múlásával elérkezett az idő, hogy középiskolát válasszak magamnak. A szüleim ösztönzésére jelentkeztem az SZRG-be, amit nem bántam meg, hiszen rengeteg kedves embert ismertem meg az itteni éveim során, akik között igazán jó barátokra is találtam. Az osztályomban nagyon jól éreztem magam, sokat jelentettek azok a programok, amiket az osztálytársaimmal töltöttem, legyen az osztálykirándulás vagy akár közös sütögetés. Számomra nagyon fontos a tánc, hisz gyerekkorom óta jelen van az életemben. Különböző stílusokban is kipróbáltam magam, így: jazz balett, hastánc, társastánc, néptánc. Ezért is örültem, mikor megtudtam, hogy a táncoktatás be van építve az órarendbe. Az idén sajnos az érettségi és külön órák miatt fel kellett függesztenem ezt a hobbit, de remélem jövőre újra kezdhetem.

Kovács Hajnalka

Kovács Hajnalka vagyok. 1991. március 28-án születtem Vácon. Tahitótfaluban élek a szüleimmel és a bátyámmal. A helyi általános iskolába jártam. Református családban nőttem fel, így természetesen a Szentendrei Református Gimnáziumba jelentkeztem, nagyon örültem, amikor megtudtam, hogy felvettek. Az évek során bebizonyosodott, hogy jól döntöttem. Hobbim a tűzzománcozás. Több alkalommal voltak kiállítva a képeim Szentendrén, Egerben és Tahitótfaluban, Zánkán pedig országos első és második helyezett lettem, de a Salamon-toronyban, a Stefánia Palotában és Budapesten két művelődési házban is voltak már kiállításaim. 2007-től tagja vagyok a Művészetbarátok Egyesületének. Idén januárban lehetőséget kaptam az Igazgató-ságtól hogy az Áprily Galériában bemutassam a tűzzománcaimat. A négy év alatt sikerült megszereznem az ECDL jogosítványt és tavaly megnyertem a Pro Scola ösztöndíjat. Ami a továbbtanulást illeti, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Vitéz János Kar andragógia szakára jelentkeztem. A jövőben szeretnék többet foglalkozni a művészettel és nyáron szeretném megvalósítani az álmodat: egy tűzzománc műhely kialakítását.

Laczkó Ágnes

Budapesten születtem 1990. május elsején. Kilencedik osztályos koromban lettem a gimnázium tanulója, mely nagy változás volt a templomdombi általános iskolai évek után. Tíz évig zongoráztam. A zene feltölt és kikapcsol. Kedvenc tárgyam a német nyelv, angol nyelv, biológia, de szeretem az irodalmat. Sokat olvasok, de nem annyit, amennyit szeretnék. Sok minden érdekel és még nagyon sok dolgot szeretnék megtanulni. Jó lenne tudni festeni, csellón játszani, japánul beszélni. Elmenné Afrikába és segíteni az AIDS-es családoknak. Remélem, sikerül majd ezeket megvalósítanom egyszer. A 11. év elején letettem a német középfokú nyelvvizsgát és német nyelvből már leérettségiztem. Így egy kicsit könnyebb lesz. Ősszel angol nyelvből is le szeretném tenni a nyelvvizsgát. Az olvasáson kívül szívesen rajzolok, zenét hallgatok a szabadidőmben. Ha nagy leszek, orvos leszek. Tudom, hogy nehéz az orvosi egyetem, de ha megérttem a feladatra, akkor sikerülni fog. Érdekel a biológia, ezért az egészségügyi főiskolára is beadtam a jelentkezésemet, s lehet, hogy szülésznőként is megállok a helyem.

Lalátka Olívia

Budapesten születtem 1990. július 16-án. 10.-ben jöttem ebbe az iskolába, mivel Szentendrére költöztem. Krisztina tanárnő segítségével nyáron találkozhattam már a leendő osztálytársaimmal, így ősszel nem idegenként léptem be az osztályterembe. A 3 év alatt rengeteg élménnyel gazdagodtam és sok értékes embert ismertem meg. Úgy érzem, sikerült felkészülnöm a „Nagy Betűs” életre. Felejthetetlenek maradnak számomra az osztálykirándulások, valamint a szalagavató is. Az iskolában biológia és kémia fakra jártam, ezzel felkészülve a továbbtanulásra. A Semmelweis Egyetem Egészségtudományi Karára adtam be a jelentkezésemet, mégpedig gyógytornász és dietetikus szakokra. Ha elvégzem az alapszakot, wellness-szakmenedzserként szeretnék továbbtanulni. Orosz nyelvtudásomat se szeretném hanyagolni, ősztől kezdőket szeretnék tanítani erre a nyelvre. Szeretek anime-t nézni, online szerepjátékokkal játszani, rajzolni, énekelni. Kíváncsi mindenkinnek sok sikert és kitartást a további években!

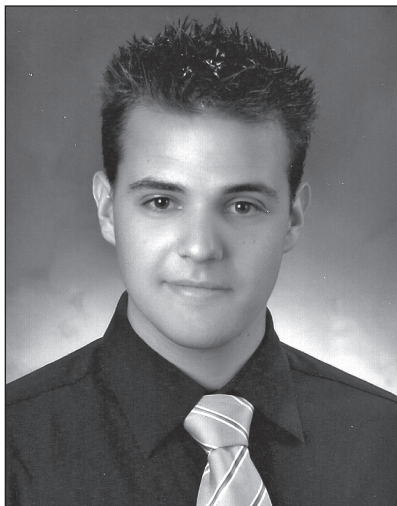
Lovas Katalin

Az iskolába 8. osztály után jöttem, ahol rengeteg vidámságban és élményben volt részem. Az osztályom nagyon színes kis társaságból áll, ezért nagyon megszerettem őket, hisz egytől-egyig mókás emberké. Rengeteg közös emlékünks van, amit a szívünkbe zárhattunk. Nekem a legemlékezetesebb a 9.-es sümegi osztálykirándulás, ahol néhány lánnyal sikerült megtréfálnunk az egész osztályt. Ezalatt a 4 év alatt sokféle versenyen vehettem részt az iskola jóvoltából. Ilyen pl.: az Eszterrel közös kémiaversenyek, amelyek nem a kémia tanulása miatt, hanem sokkal inkább a közösen eltöltött idő miatt váltak számomra emlékezetessé. Másik igen kedves élményem most 12.-ben a Diakónia verseny volt. Itt olyan emberekkel találkozhattam, akikkel talán az élet soha sem hozott volna össze, és bár versenyre mentünk, mégsem versenyként éltem meg az ott töltött időt, hanem ajándékként. A jövőre nézve sok tervem van. Az egyik, hogy elvégezzem az óvónőképzőt, majd gyermekpszichológus diplomát is szeretnék szerezni, mivel nagyon szeretem a gyerekeket. A másik nagy álmom a fotózás, amit hobbiként szeretnék űzni. Mégis talán a legnagyobb vágyam az, hogy amikor ebből a suliból kikerülök, tovább tudjak vinni valami jót a világba. Az iskolai évek alatt sok fontos döntést hoztam, de ezek közül a legjelentősebb az volt, amikor Isten kezébe tettem le az életem.

Magyar Csenge

1991. július 9-én, Budapesten születtem. Általános iskolába Tahiba, illetve Kisorosziba jártam. Ötödikesként kerültem a gimnáziumba, így immáron 8 évet töltöttem ennek az iskolának a falai között. Nyolcadik év végén az osztályunk kettévált, de sok barátság megmaradt, sok régi osztálytársam jó barátom a mai napig. Az új(már négy éves karrierrel rendelkező) osztályom megtestesíti a „nem egyszerű eset” kifejezést, ennek ellenére az egyik legösszetartóbb közösség (persze csak ha nagyon muszáj), amivel eddig találkoztam. Sok mindent kaptam az iskolától és ezek közül az osztálytársaimra vagyok a legbüszkébb. Tudom, hogy olyan barátaim is vannak az osztályban, akikkel egy életen át fogom tartani a kapcsolatot és remélem hogy a többiekkel majd néha összefutok és a gimiről nosztalgiázunk, pont úgy, ahogy ezt a régi osztálytársak teszik. A jövőmet óvónőként képzelem el és ebben az irányban komoly terveim is vannak: szeretnék egy magánovit nyitni és napi 10 órában a visítózó gyereket hallgatni, hiszen ez minden fiatal álma.:)

Merza Márk

1991.03.22-én születtem, azóta Szentendrén élek családommal, egy kőhajításnyira a sulitól. A Szent András Általános Iskolában kezdtem tanulmányaim, majd 8. után felvételt nyertem ide az SZRG-be. Az évek során sikerült megszereznem az ECDL jogosítványt, egy angol középfokú nyelvvizsgát, valamint kétszer vettem részt a református iskolák országos kosárlabda bajnokságán. Sosem felejttem el az elmúlt 4 évet. A pécsi osztálykirándulás, a közös bulik, a nagysikerű szalagavató, és a mindig jó hangulatban telt osztályprogramok számomra felejthetetlen élmények. Tavaly ötösrre érettségiztem számítástechnikából, így idén már csak 4 tantárgyból kell sikeres vizsgát tennem. Első helyen a Kodolányi János turizmus - vendéglátás szakot jelöltem meg, remélem, sikerül felvételt nyernem. Sok tapasztalattal, új barátokkal és rengeteg élménnyel hagyom magam mögött az iskolát. Hiszem, hogy az itt szövődött barátságok megmaradnak és jó kedvvel fogunk visszaemlékezni, jönni a Szentendrei Református Gimnáziumba.

„Életünk olyan, amilyenné gondolataink teszik.” / Marcus Aurelius/

Metszősy Gabriella

Metszősy Gabriella vagyok, és 1990. június 14-én születtem Szentendrén. Azóta is itt élek nagymamámmal. Általános iskolai matematika tanárom javaslatára felvételiztem a gimnáziumba, akkor még kissé kételkedve, de mára már tudom, hogy ez volt a legjobb döntés, amit hozhattam. Az itt eltöltött négy év alatt sok felejthetetlen élményben volt részem, az osztályunk közösséggé formálódott, ahol új, életre szóló barátságok születtek. A „leg”-es emlékek közé tartozik a tavalyi erdélyi osztálykirándulás vagy a szalagavatóra való készülés, mely ugyan kisebb-nagyobb nehézségek árán, de meghozta gyümölcsét. Volt néhány emlékezetes, iskolán kívüli programunk is, melyeken ugyan nem vett részt az egész osztály, mégis jól szórakoztunk. Az iskola által sikerült megszereznem az ECDL jogosítványt, versenyeken vehettem részt – főleg természettudományos témákban, s a nyelvvizsgának is már csak az eredményére várok. Szabadidőmben szeretek olvasni, színházba jámi és a barátaimmal kapcsolódni. Még 11. év végén előrehozott érettségit tettem informatikából és földrajzból középszinten, utóbbit pedig októberben emelt szinten is teljesítettem. Leginkább ezekre a tantárgyakra van szükségem a továbbtanuláshoz, ugyanis az ELTE Földrajz, valamint Informatika szakára adtam be a jelentkezésem. Vegyes érzésekkel hagyom el az iskolát, de biztos vagyok benne, hogy az emlékek örökre megmaradnak.

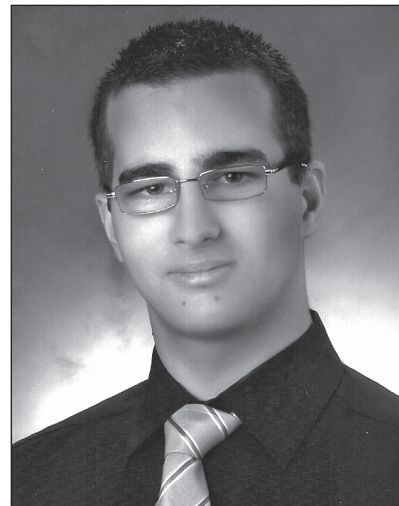
Nyisztor Sarolta

1990. július 20-án születtem, Budapesten. A Szent András Általános Iskolában kezdtem tanulmányaimat. Negyedikben megpróbáltam bejutni a Refibe, de úgy tűnt nem sikerült elég jól a felvételem. Ám nyolcadikban újra próbálkoztam, és felvettek (ezért tudok most az újságba írni:)) Egy nagyon jó közösségnek lettem a része, az osztályomnak. Az osztálykirándulásokat nagyon élveztem. A napok velük eléggé eseménydúsak teltek... Tentameneken, tanulmányi versenyeken nem vettem részt, ECDL jogosítványom még nincs, de majd csak viszem valamire:). Tizenegy évig akrobatikus rock and roll-oztam, de kilencedikben megsérült a térdem, így nem tudtam tovább folytatni. Az érmekre és serlegekre büszkén gondolok vissza, nagyon szerettem táncolni. Az orvosi egyetemre szeretnék menni, Pécsre az első helyen. Ehhez nagyon nagy szorgalom kellene, aminek én sajnos híján vagyok, de mivel csak a gyógyítást tudom elképzelni magamnak...a kényszer nagy úr tud lenni. Nagyon remélem, hogy felvesznek, és a többieknek is nagyon sok sikert kívánok!

Oláh Anita

1991. február 19-én születtem Budapesten. Szentendrén lakom, hárman vagyunk testvérek. Szeretek röplabdázni és gitározni. 10.-ben csatlakoztam az osztályhoz, ahol sok élményben volt részem. Nagyon élveztem a szalagavatóra való készülést, és magát a szalagavatót is. Nagyon sajnálom, hogy 11. év végén nem mehettem el az osztállyal Erdélybe. Sajnos a 3 év alatt se az ECDL bizonyítványt, se a nyelvvizsgát nem tudtam megszerezni. Remélem jövőre felvesznek az ELTÉ-re, és ott megállok a helyem.

Oláh Máté

1990. július 17-én születtem Budapesten. Mindig is a Dunakanyarban éltem, laktam Szentendrén, Leányfalun, jelenleg Tahiban lakom szüleimmel és bátyámmal. Az általános iskolát Visegrádon kezdtem, de Szentendrén a Szent András Iskolában végeztem. Így ide több társammal együtt, csak 9.-es koromban kezdtem el járni, 2005 - ben. Nagyon hamar sikerült egy jó közösséggé kapcsolódnunk, habár több osztálytársat, esetemben barátot is elvesztettünk. De az ő helyükre érkezettek is, e közösség tagjaivá váltak. Örülök, hogy sikerül itt elvégezni az iskolát, hisz elég rögzös úton jutottam idáig. Voltak nagyon szép, illetve kellemetlenebb pillanatok is (ilyen a már említett létszámcsökkenés), mégis amit ki tudnék emelni, az a pécsi osztálykirándulás (bár én csak ezen vettem részt), a foci, kosár, röplabda meccsek a fiúkkal és a szalagavató. Az iskolában sikerült szert tennem egy ECDL jogosítványra is, amire felettébb büszke vagyok. A jövőmet illetően: A Kodolányi János Főiskola Turizmus- Vendéglátás szakára jelentkeztem Budapestre, és ha sikerül bejutnom, mindenképp a vendéglátásban képzelem el a jövőmet. Minden diáktársamnak további sikeres tanulást kívánok!

Osztián Luca

Budapesten születtem 1991. július 2-án, az év középső napján. Ez alatt a 18 év alatt rengeteget költöztünk a szüleimmel (különkülön, mivel elváltak), és körülbelül a 14. költözés után kötöttünk ki Szentendrén, bár már itt is ez a második lakhelyünk. Budafokra jártam általános iskolába, majd gimnáziumi tanulmányaimat az Óbudai Zsigmond Líceumban kezdtem meg. Nem éreztem jól magam, és szerencsémre átvettek ebbe az iskolába. Pozitív csatlódás volt: a tanárok és a diákok rendkívül kedvesek és befogadóak voltak, így hamar rengeteg barát-ra tettem szert. Azt hiszem az volt eddigi legjobb döntésem, hogy otthagytam a régi iskolámat.

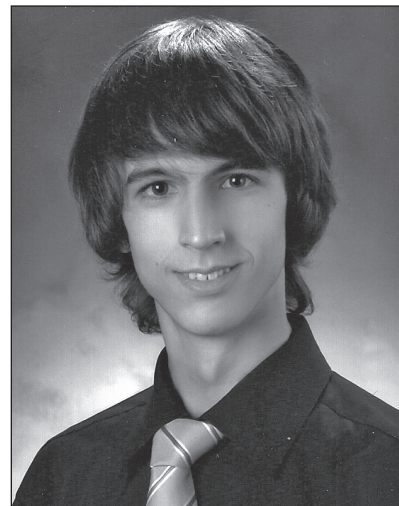
Jövőbeli terveimről: érettségiig meg szeretném csinálni az angol nyelvvizsgát, az ECDL jogosítványt, és a jogsit is. Több iskolába jelentkeztem formatervezés szakra, de nem sajnálom, ha nem vesznek fel elsőre, mivel szeptembertől egy évet külföldön szeretnék tölteni.

Most érzem igazán: „Az élet előtttem áll, és nem látok tőle semmit.”

Palatinus Emese

1990.03.04-én születtem a vajdasági Becskerekben, amire végtelenül büszke vagyok. Kilenc évesen költöztünk szüleimmel és öcsémmel Szentendrére. Általános iskolai tanulmányaimat Izbégen végeztem. Olyan boldogság töltött el, mikor megtudtam, hogy felvettek, mint talán azelőtt még soha. Azért jelentkeztem ebbe a gimnáziumba, mert olyan környezetben szerettem volna továbbtanulni, ahol a diákok egy úgynevezett „védett burokban”, egyházi környezetben tanulhatnak. Osztályközösségünk nehezebben kovácsolódott össze, de az osztálykirándulások, főleg az erdélyi közelebb hozott minket. Számomra mindig olyan rejtélyes volt az, hogy miért olyan különlegesek azok az erdélyi kirándulások. Végül 2008 nyarán fény derült a titokra. A gimnázium diákcsere kapcsolatainak köszönhetően 2006-ban csoporttársaimmal Marbachban tölthettem tizenkilenc napot. Az utazás során Straßbourgba is ellátogattunk. 11. osztályban megszereztem az ECDL jogosítványt. Februárban sikerült megszereznem a középfokú német nyelvvizsga írásbeli részét, amire nagyon büszke vagyok. A továbbiakban a Pázmány Péter Katolikus Egyetem jogi karán szeretnék továbbtanulni. Összességében jól telt el ez a négy év, és biztos vagyok benne, hogy a későbbiekben örömmel fogok visszagondolni az itt töltött éveimre.

Polyák András

Tahitótfaluban lakom. Ötödiktől járok ebbe az iskolába. Nagy ajándék Istentől, hogy ide bekerülhettem. Ez a 8 év sokat formált rajtam, rengeteg tapasztalatot szerezhettem. Ha nem kérésztén iskolában töltöttem volna ifjúságomnak ezt az időszakát, biztos, hogy sokkal üresebb lenne az életem. Ez a sulis hozzásegített az igazi, maradandó értékek észrevételéhez, fontosságának meglátásához. Olyan természetessé vált az ide járás, hogy fel se tudom fogni: nemsokára vége. De nem sajnálom vagy marasztalom az elmúlt éveket: nemsokára csak olyat tanulhatok, ami érdekel: a BMF-en mérnök informatikus szakon. Számomra az első négy év nem volt kellemes, de sok mindent megtanultam ebből. Inkább a nagygimnazista időszak hozott szép élményeket és emlékeket, pl.: a kirándulások (főleg az erdélyi) Továbbá szereztem egy középfokú angol nyelvvizsgát és egy előrehozott érettségit informatikából.

Egyébként szeretek biciklizni, szeretem az értékes zenét (hallgatni és játszani egyaránt) és a verseket.

Pomázi Dóra

1991. január 30-án születtem Budapesten. Születésem óta itt élek Szentendrén családommal. Az általános iskola alsó tagozatát a Szent András Általános Iskolában végeztem. 2001-ben kerültem ide a Szentendrei Református Gimnázium 5. osztályába. 7. osztály végén részt vehettem a wertheim-i diákcserén Németországban, ahol egy hetet töltöttünk. Sokat kirándultunk, és próbáltuk erősíteni német nyelvtudásunkat. Az osztály nagyobbik része jelentkezett nyelvi előkészítőbe, így csak páran maradtunk, akik 2005. szeptemberétől már a 9.a osztály padjait koptattuk. Sok új embert ismertünk meg. A legemlékezetesebbek az osztálykirándulások voltak, azon belül is a 10. év végén Pécsen eltöltött néhány nap, hiszen itt az osztály minden tagja jelen volt.:

Az iskola által lehetőséget kaptunk az ECDL jogosítvány megszerzéséhez, ami nekem is sikerült 2008-ban. Tavaly előrehozott érettségi vizsgát tettem informatikából. Továbbtanulásként a fodrász szakmát választottam, majd ennek elvégzése után szeretném megcélózni a turizmus-vendéglátás szakot. Az itt eltöltött 8 év világnézetemben és hitemben is megerősítést adott, ami elkísér életemben.

Siket Adrien

1990. december 28-án születtem. Szentendrén élek szüleimmel és hugommal. Azért jelentkeztem ebbe az iskolába, mert kihívásnak tartottam, és még most sem hiszem el, hogy innen ballaghatok el. Nagyon boldog négy évet töltöttem itt el, voltak rosszabb pillanataink is, de ezeket a jó osztályközösségnek köszönhetően sikerült átvészelnünk. A csapatunk nagyon lelkes, sok ötlettel álltunk mindig elő, ha arra volt szükség, és ezeket nagyrészt sikerült is megvalósítanunk. Nagyon sok közös programot szerveztünk az iskolai kereteken kívül is, ez is azt mutatja, hogy mennyire szeretünk együtt lenni. A legemlékezetesebb osztálykirándulás a pécsi volt, az egyetlen, amin az osztály összes tagja részt vehetett.

A szalagavatónk életem egyik legszebb napja volt, amit szerintem egyikünk sem fog soha elfelejteni.

Ezalatt a pár év alatt szoros barátságok szövődtek és biztos vagyok benne, hogy miután különválnak útjaink, akkor is fogjuk tartani egymással a kapcsolatot.

Statkiewicz Sonja

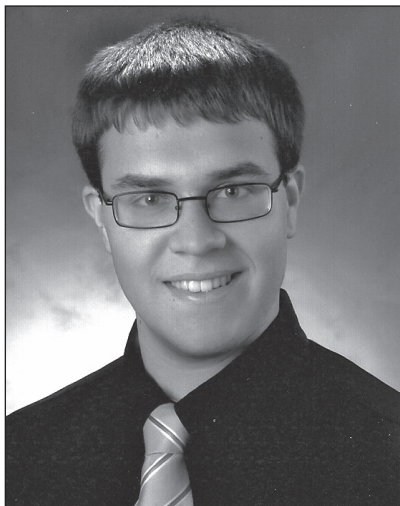
Statkiewicz Sonja vagyok és 1991. március 1-én születtem Budapesten. Szentendrén élek anyukámmal és szerencsére a nagyszüleim sem laknak messze tőlünk, mivel komoly szerepet töltenek be az életemben. Van egy 8 éves húgom, aki Budapesten lakik az anyukájával. 2001-ben jöttem a Szentendrei Református Gimnáziumba. Tíz évig tanultam zongorázni és nyolc évig lovagoltam. Most jazzbalettozok, szabadidőmben pedig szívesen olvasok és énekelek. 2007-ben sikerült megszereznem az ECDL jogosítványomat. 2008 májusában és októberében pedig letettem két előrehozott érettségi így idén májusra csak három tantárgy maradt. Áprilisban voltam nyelvvizsgázni, most izgatottan várom az eredményt. 10-ben szerepeltem a Képzelt riport egy amerikai popfesztiválról c. színdarabban, amiből sokat tanultam. Az elmúlt nyolc év legjobb pillanatai: az erdélyi osztálykirándulás tavaly év végén és a szalagavatóra készülés az első félévben. Nagyon szeretem a történelmet, Egyiptomot és az egyiptomi nyelvet, ezért egyik vágyam, hogy felvegyenek a PPKE ókori nyelvek szakára. Jelentkeztem még nemzetközi tanulmányokra és kommunikáció és médiára is.

Jövőre pedig szeretnék felvételizni a Színművészeti Egyetemre. Tehát, ha minden jól megy, akkor néhány év múlva színésznő leszek.

Tóth Eszter

2001-ben kerültem az iskolába ötödikesként. Az eltelt 8 év alatt aktívan részt vettem az iskola életében: szerkesztője voltam az Alfának, énekeltem a Csipkefában, több évben is tagja lehettem a DPR-nek és az Iskolaszéknek. Nagyon szeretek sportolni, tagja voltam a sulis röpi-, úszó- és kosárcsapatának is. A tanulmányi versenyek közül a csurgói RKTDK a kedvencem. Talán ebben az is közre játszik, hogy ott mindig jó társaság gyűlt össze és sose jöttem haza díj nélkül. Nyáron megszereztem az angol középfokú nyelvvizsgát, aminek a sikerén felbuzdulva ősszel érettségiztem belőle. Mivel 11. végén az informatikát is előre hoztam, most már csak 3 tantárgyból vár rám a nagy megmérettetés. Azonban így sem könnyű a feladat, hiszen elsőként a Corvinusra jelentkeztem, ahova az előkészítő tábor óta még jobban szeretnék bekerülni. Ehhez szükségem van egy emelt matematika érettségire, míg a többi tantárgyból elég a középszintű. Az iskolától sok ösztöndíjat kaptam: kétszer voltam Aranytoll díjas, háromszor az Év matematikusa, elnyertem a Pro Schola ösztöndíjat is. Rengeteg emlékem kötődik az iskolához, melyek közül a legemlékezetesebb a szalagavató és az azt megelőző próbasorozat. Barátaim nagy része refis, remélem sikerül ezeket a kapcsolatokat majd tovább ápolnunk.

Valcz István

1990 szilveszterén születtem. Tahitótfaluban lakom szüleimmel és húgommal, Diánával. Az SZRG-be 2005-ben, kilencedikesként kerültem. Néha arra gondolok, vajon mi lett volna, ha nem ide kerülök. Most már tudom, mindenképpen sokat köszönhetek az iskolának és Istennek: barátokat és a legjobb tanárokat, ECDL vizsgát és a Képzelt riportot, felejtethetetlen élményeket és kirándulásokat, s talán a legfontosabbat, a hitet. Szabadidőmben bringázok, mindenféle zenét hallgatok, rajzolok, tervezek, s ha sok időm van, ezeket a terveket makett formában, a kisebbeket élőben is megvalósítom. A továbbtanulást terveim szerint Győrben folytatom, építőmérnöki szakon, ugyanis az épület- és szerkezettervezést is nagyon érdekesnek tartom. A tanulás mellett, amint adódik alkalmam, dolgozni fogok, de azért remélem, jut majd időm a sportra és a barátokra is. Az itt maradottnak kitartást, erőt, hitet kívánok, s soha ne féljetek szembenézni a kihívásokkal, mert mindig jobb túl lenni rajtuk. Szóval csak pozitívan.

Varga Ildikó

Varga Ildikó vagyok, 12.a osztályos tanuló. Lassan négy éve járok ebbe az iskolába, s ez az idő olyan hamar elröpült. Nagyon sokat fejlődtem, értem az utóbbi évek során, melyet részben az iskolának, tanárainak köszönhetek. Itt lehetőségem volt rengeteg fantasztikus embert megismerni, köztük osztálytársaimat, akik egytől egyig különleges egyéniségek. Számomra nagyon fontos kapcsolatok alakultak ki mind az osztályban, mind azon kívül. Mindenki nagyon fog hiányozni, de törekedni fogok arra, hogy kapcsolataink fennmaradjanak és még szorosabbá váljanak.

Nemsokára sorra kerül életünk talán eddigi legnagyobb próbatétele, az érettségi. Mindenkinek nehéz ez az időszak, pályaválasztás, elvárások...Kegyelem volt számomra az, hogy ebbe az iskolába már egészen komoly tervekkel érkeztem, melyek azóta sem változtak. Orvosi egyetemre jelentkeztem, úgy érzem, erre van elhívásom Istentől, így reménykedve nézek a jövő felé. Szeretnék mindent megtenni annak érdekében, hogy felvegyenek, de a többit Istenre bízom, aki mindent kezében tart és irányít. Az az ige, amivel gyakran bátorít engem, így szól: Hagyjad az Úrra a te útadat, és bízzál benne, majd ő teljesíti.

